

APORIE proti PROSTORU

(proti možnému prostoru, možnosti prostoru a archaické temnotě)

*„Je-li prostor, musí být v něčem, neboť vše je v něčem, tj. v prostoru.
Tzn., že prostor je možný jen v prostoru, který je možný jen v prostoru, atd.
donekonečna.*

*A protože to, co předchází, není to, co následuje,
prostor není možný!“*

~

Zpočátku jakoby aporie mluvila o plně uskutečněném prostoru (CD). Závěrečná slova: „prostor není možný“ však mluví o možnosti možného prostoru (AB):

A/ **možnost** = idea formy (otvoru) v nejasném okolí (□), lůžko (lůno) možného tvaru (B)

B/ **možné** = idea tvaru (tvora) nejasného obsahu (●), v lůně formy možnosti (A)

C/ **plný projev tvaru** = obraz možného tvaru (B) = povrch plného obsahu tělesa (●)

D/ **plný projev formy** = obraz formy možnosti (A) = otvor v plném obsahu tělesa (○)

Předvedli jsme si také již (viz aporie proti jednotce aj.) spáru kružnice (⊙), jako společný absolutně nulový počátek (0) současného stvoření vzájemně neoddělitelných relativních opaků formy možnosti prostoru (A) a možného tvaru prostoru (B).

Praví-li Zénón, že kdyby byl prostor „možný jen v prostoru“, pak „není možný“, musíme mu dát za pravdu. Nemůžeme však souhlasit s tím, že prostor není možný vůbec, neboť prostor je možný (B) v možnosti prostoru (A)...

≈

ŘEŠENÍ APORIE proti PROSTORU

Je-li prostor, musí být v něčem, neboť vše je v něčem, tj. v možnosti.

Tzn., že prostor je možný v možnosti prostoru.

A protože to, co předchází (spára počátku možnosti a možného),
není to, co následuje (možnost a možné),
prostor je možný!“

-zmp-

Zde by mohlo řešení aporie proti prostoru skončit, neboť jsme odpověděli na zénónovskou otázku:

V čem je prostor možný (B)?

Jenže, v duchu aporie proti jednotě nám otázka popolezla jako Achilleova želva a objevila se o kus dál v podobě:

V čem je možnost prostoru (A)?

Ukázali jsme si již (viz aporie proti jednotce), že možnost a možné (AB) jsou stvořeny (obřezány) současně na nulové spáře jejich společného počátku (0), na němž spočívají také jejich plné projevy (CD). Zénón se však neptá na čem (na jakých základech je ustaven), ale v čem je prostor. Víme již, že možný prostor (B) je v možnosti prostoru (A), nevíme však v čem je možnost prostoru. Přesněji řečeno, v čem je možnost prostoru otvorem (⊙)? Experimentálně (viz aporie proti jednotce) jsme si ji vyřízli v archu papíru (⊙), nyní se však musíme ptát, co je tím archem papíru v okolí makrokosmické možnosti prostoru?

Zde je třeba zdůraznit, že pro stvoření možnosti a možného prostoru (AB) není toto okolí vůbec zapotřebí a nemá tedy s prostorem vůbec nic společného. Přece však tu je a je třeba ho vzít v úvahu, chceme-li poznat realitu pravdivě, tedy úplně.

Právě k tomu nás nabádá Zénónova aporie proti prostoru.

Naproti tomu se akademické teorie snaží spekulativně vysvětlit původ prostoru, jeho okolí však zcela ignorují nebo ho pokládají za součást prostoru. Proto na zénónovskou otázku „v čem je prostor?“ (resp. v čem je možnost prostoru?) nemají odpověď, ale ani ji nehledají...

APORIE

proti

MOŽNOSTI PROSTORU

*Je-li možnost prostoru, musí být v něčem,
neboť vše je v něčem, tj. v možnosti.
Tzn., že možnost je možná jen v možnosti, která je možná jen v možnosti,
atd. donekonečna.
A protože to, co předchází, není to, co následuje,
možnost prostoru není možná!*

~

Možnost opravdu není možná, neboť možnost (A) a možné (B) nejsou tímtež. Možnost je tím, co umožňuje možné, nikoliv tím, co je umožněno. Zatímco možné je v možnosti, možnost v možnosti je tautologická slovní hříčka.

Experiment: Ponoříme např. železný válec (B) do sklenice s vodou a necháme vodu zmrznout. Po vyjmutí válce (C) zůstane v ledu válcovitý otvor, jako místo (D), jež válec v ledu zaujímal. Vrátime-li válec do jeho ledového místa, uvědomíme si, že mezi železným válcem (C) a ledovým místem (D) je absolutně anulovaná spára (0).

Vyjmeme-li znovu železný válec z ledového místa, můžeme si uvědomit, že kolem válce je nyní vzdušné místo (včetně spáry mezi nimi) a v ledovém místě je nyní vzdušný válec (včetně spáry mezi nimi)...

Výklad experimentu: a/ kolem každého tvaru (BC) je forma (AD).
b/ v otvoru každé formy (AD) je tvar (BC).
c/ mezi každým tvarem (BC) a každou formou (AD)
je absolutně anulovaná spára (0)...

Nepřihlížíme-li k nulové spáře (0), můžeme říci: Plný projev formy okolí (D) je tedy i s plným projevem tvaru tělesa (C) v plném projevu možného prostoru (C), který je v plném projevu možnosti prostoru (D).

Plný projev možnosti prostoru (D) je pak i s plným projevem možného prostoru (D) v možném prostoru (B), který je v možnosti prostoru (A).

Možnost prostoru (A) s možným prostorem (B) ve svém lůně, je pak v čem?
Zkrátka, v čem je možnost prostoru (A) otvorem?...

Aristoteles (Fyzika): „Že je místo něčím svébytným mimo těleso a že každé těleso vnímatelné smysly je v místě. Ize asi připustit... Jakoby pro věci musel být nejprve prostor. Také Hésiodos... byl zaujat představou, že vše je někde a v místě. Je-li však místo skutečně takové, musela by jeho působnost být podivuhodně velká a dřív než všechny ostatní věci.“

Aristoteles tu nedůsledně rozlišuje tvar prostoru (BC) od formy otvoru v okolí prostoru (AD). Souhlasí-li Aristoteles s Hésiodem, že vše je „někde a v místě“, pak by neměl vzápětí tvrdit, že vše je pouze v „místě“. Jsme-li v prostoru (někde), pak jsme také v místě (v otvoru v okolí prostoru), pak jsme současně „někde i v místě“:

místo = možnost prostoru (A) i její plný projev (D)

Zmatení možnosti (A) s možným (B) převzal Aristoteles patrně od svého učitele Platóna.

Aristoteles (Fyzika): „...Platón... se vyjádřil (ústně nikoliv písemně), že místo a prostor je totéž... všichni říkají, že místo je něco, avšak co to je, se pokusil říci jedině on.“

Aristoteles by se vymnil z Platónova zmatení, kdyby neupěl na předsudku, že „místo... musí být dřív než vše ostatní“ neboť, jak jsme si experimentálně dokázali obřízkou archu papíru (viz aporie proti jednotce), místo (AD) je vždy počato současně s prostorem (BC). Aristoteles také nerozlišuje plné projevy (CD) od projevujících se idejí (AB), neboť jako Platónův žák Platónův svět idejí odmítl jako nereálný.

Aristoteles (Fyzika): „A proto se zdá, že místo je druh plochy a jakoby nádoba a cosi obklopujícího.“

Zde má Aristoteles téměř na dosah odlišení formy otvoru nádoby (místa v nádobě) od tělesného tvaru nádoby a od tvaru v lůně nádoby (v místě daném nádobou), který forma nádoby obklopuje.

Aristoteles (Fyzika): Mimoto je místo současně s věcí, neboť hranice jsou současně s ohraničeným.“

Aristoteles nerozlišuje formu ohraničení (AD) od tvaru ohraničení (BC). Aristoteles se tedy nevymanil z matení tvaru s formou, ač ho měl na dosah.

Aristoteles (Fyzika): „... je-li místo samo něčím, co je a kde je? ... Je-li totiž vše v místě, je zjevné, že bude také místo místa, a tak to s místy pokračuje, do nekonečna.“

V Zénónově duchu tu Aristoteles naznačuje aporii proti místu, což je sice totéž jako naše aporie proti možnosti prostoru, Achilleově želvě to nicméně umožnilo zase popolézt...

APORIE proti MÍSTU

*Je-li, místo musí být v něčem, neboť vše je v něčem, tj. v místě.
Tzn., že místo je možné jen v místě, které je možné jen v místě,
atd. donekonečna.*

*A protože to, co předchází, není to co následuje,
místo není možné!“*

~

S Aporií proti místu (možnosti prostoru) si ovšem už tak snadno neporadíme, jako s Aporií proti prostoru. Zde si musíme nejdříve jednoznačně ujasnit: Co je vlastně prostor?

≈

TEORIE PROSTORU

Ottův slovník naučný (1888-1908): „...Skutečný prostor si představujeme vždy omezený... lze si však myslet prostor nekonečný, žádnou mezi neobjatý. S představou nekonečného prostoru však nejsme nikdy hotoví, neboť jeho meze lze vždy posouvat dál, zvětšováním nebo zmenšováním. Obecné mínění přijímá abstrakci prázdného prostoru, zbaveného věcného obsahu, jako objektivní realitu... takže podle tohoto mínění prázdný prostor existuje. Rovněž věcem v prostoru náleží prostornost jako atribut tělesné substance... O reálné podstatě prostoru jakož i o představě prostoru, jak vzniká, jsou rozličné domněnky.“

Ottův slovník uvažuje rozumně o nesmyslnosti nekonečna, takže jeho prostor je konečný, a i tělesa jsou prostorová. Přesto se tu o okolí prostoru vůbec neuvažuje. Mylně přisuzuje prostorovost je substancí (plností), jako její vlastnost. Substance se jeví prostorově, protože naplňuje možný prostor (B), který je tu dřív než substance...

Komenského slovník (1938): „Prostor je podmínka současné existence mnohosti věcí. Představa prostoru jako prázdné, neomezené schránky si odporuje. Prostor má být něco skutečného, není však látka, ani smyslově pozorovatelný, je nekonečný a nezměnitelný.“

Tento slovník nemá pravdu v ničem. Uvádí jen ničím nepodložená tvrzení. Úvahám o okolí prostoru se vyhýbá tvrzením, že prostor je nekonečný...

Filosofický slovník (1985): „Prostor a čas jsou základní formy existence hmoty.“

Zde se opakuje nesmysl Ottova slovníku, že prostorovost je vlastností substance...

Wikipedie (po r. 2002): „*Přirozený prostor: ...nepřetržité a homogenní rozprostrané volno, „v němž“ lze vnímat jednotlivé předměty a v němž je možný pohyb... Latinské označení prostoru, spatium... původně znamenalo mezeru, volné místo. Také české slovo prostor (doslova „to, co se prostírá“) jako abstraktum vzniklo až v novověku ze sloves "stříť, prostírat (se)" a z konkrétního označení "prostora" (místo, místnost). Převážně jako volné místo pro předměty a jejich pohyb chápe prostor celá antická a středověká filosofie.“*

Slovník Wikipedie, jako představitel nejnovějších světových názorů, si tu pouze hraje se slovy. Prostor = rozprostřené = prostora. Jediným „přínosem“ je tu návrat k Aristotelovu matení prostoru s místem...

Protože v žádné jiné encyklopedii se nic rozumného (tím méně pravdivého) nedozvíme, dejme slovo také jiným sdělením, vše si však ověřujeme svým vlastním rozumem...

V Aristotelově duchu si představujeme prostor zpravidla jako relativně prázdný obsah, který pokládáme za dutinu (otvor) v relativně plných stěnách nádoby (●), či mýdlové bubliny. Důsledně domyšleno však také plné stěny nádoby zaujímají prostor, takže máme nádobu za relativně prázdný prostor v relativně plném prostoru (⦿), který je ovšem v okolním prázdném prostoru, např. v další nádobě (v místnosti atp.). Naše představa prostoru je tedy zcela v souladu se Zénónovou nekonečnou řadou konečných prostorů v konečných prostorech, jako jakási kosmická cibule s nekonečným počtem plátků (⊙). Takto si prostor představují nejen laici, ale i odborníci, kteří kladou např. plný prostor tělesa Zeměkoule (složený prý rovněž z mnohosti vrstev) do prostoru zemské atmosféry, ten do prostoru planetární soustavy, tu do prostoru galaxie (mléčné dráhy), do mezigalaktického prostoru atd., donekonečna, které se na noční obloze jeví jako bezmezná mezihvězdná temnota.

Posledním výkřikem odborné módy je tzv. „Velký třesk“ (★). Počatý v hlavě sovětského teoretického fyzika George Gamova (1904-1968), nemá nijaký konec, resp. se nám prý jeho konec neustále vzdaluje. S explodující tříští Velkého třesku prý do všech stran narůstá prostor, jehož hranice jsou prý tam, kam aktuálně doletěly nejzazší chuchvalce hmoty, letící stále dál rychlostí světla jako tzv. „kvasary“. Kdo nevěří, ať tam běží, nebo si také může počkat, neboť tento třaskavý prostor prý nebude narůstat věčně, ale jednou se zase zhroutí do „bodové singularity“, z níž pak opět vytryskne, aby se opět zhroutil a tak stále dokola, jako v nekonečném bludném kruhu. Komu se do bludného kruhu třesků plesků nechce, může Gamovovi položit Zénónovu otázku: V čem došlo k Velkému třesku? V čem expanduje třeskatý prostor? Nikdo mu ovšem neodpoví, neboť okolí prostoru je pro akademiky tabu. Nikdy o něm nemluví, nikdo se po něm neptá a Zénónovy otázky mají za provokace:

„Žijeme ve zvláštních časech, kdy mladí i staří jsou vzděláváni ve lži a ten, kdo se odváží říkat pravdu, je nazýván šilencem či bláznem.“

(Platón 429-347 pnl.)

TVAR a FORMA

Ač pojmy českého jazyka mají pro tvar a formu různé výrazy, přece tvar od formy nerozlišujeme, jakoby obojí bylo tímtéž, jako bychom neslyšeli, co dnes a denně říkáme:

„Češi česky mluví, ale neslyší!“ (Josef Dobrovský)

Přitom ani naše každodenní zkušenost nemůže rozdíl mezi tvarem a formou nevidět:

tvar (●) = tvor = tvář = líc = orubaný obsah = mužský princip
forma (□) = otvor = lůno = rub = vyrubaný v obsahu = ženský princip

Čím to, že pojmy mateřského jazyka i své vlastní zkušenosti tak fatálním způsobem ignorujeme? Jsme snad nevzděláni? Což u nás není základní vzdělání povinné?

Jsme špatnými žáky nebo máme špatné učitele?

Nuže nahlédněme, co nám o tvaru a formě říkají naši učitelé (odborná literatura):

Ottův slovník naučný (1888-1908): „Tvar viz Forma.“ (tvar = forma)

„Forma (lat. tvar, způsob, vzorec, kadlub), značí způsob, jak jsou složeny části nějakého celku... formy rozlišujeme na vnější a vnitřní. Prvé se jeví na předmětech jako tvar daný jejich ohraničením. Druhé značí rozčleněnost látky předmětu dle požadavků té které vědy nebo umění... Blíže rozeznává se forma ve filosofii i jako opak látky (hmoty, materie)...“

Komenského slovník (1938): „Forma = v technickém smyslu prostředek, jímž lze vytvořit žádaný tvar vlitím nebo vtláčením hmoty na zformované plochy - v kovolitětví duté těleso k pojmnutí tekutého kovu.“

Filosofický slovník (1985): „Tvar je geometrická či topologická struktura, vyskytující se v komplexech rozdílných prvků (prvky časoprostorové, látkové, signální komplexy atd.).“

„Formou se v méně exaktním a spíše hovorovém používání často rozumí vnější podoba, viditelné povrchové jevy věcí, procesů atd. objektivní reality.“

Wikipedie: „Tvar obvykle označuje prostorové (i rovinné) rozložení (nejčastěji hmoty, např. částic, těles, hmotných bodů atp.), bez ohledu na podstatu materiálu.“

Forma: vyjádření vztahů, způsob organizace, struktura a vztahy jednotlivých elementů obsahu mezi sebou...“

Jak je patrné, nejsme špatnými žáky, ale máme špatné učitele. Mateme tvar s formou tak, jak nás to naučili.

Nejbližší reality je „slevačská forma“ Komenského slovníku, neboť nikoliv teoretická věda, ale praktická řemesla se drží věrně reality a proto pro ně platí rčení: „řemeslo má zlaté dno!“ Přesto produktivní řemesla dnes již neprosperují (ekonomicky ani společensky), ale vyklízejí pole jalovému spekulování. Pilné osvojování akademických (školských) teorií slibuje žákům parazitní prosperitu, jako pohádkový čert za upsání duše. Je to akademické nerozlišování tvaru od formy, možnosti od možného aj., co lidem spolehlivě uzavírá cestu k pravdě:

„Běda vám zákoníkům!

Vzali jste klíč poznání, sami jste nevešli a těm, kteří chtěli vejít, jste bránili.“

(Lukáš: 11, 52)

Připomeňme si experiment (viz aporie proti jednotce) s archem papíru, v němž jsme vyříznutím spáry kružnice (●) obřezali dvojici relativně opačných archaických dílů:

arch = kruh (●)

archa = okruh (◻)

Rozdíl mezi archem a archou není dán obřezanou podstatou, která je v obou případech táž (papír), ale různou obřízkou (ohraněním, ohraničením), rozlišovanou mluvnicí Slovanů jako tzv. „rody“ (mužský a ženský):

arch = ohraničení vně ohraničeného (●) = mužský rod = **tvar** (tvor)

archa = ohraničení uvnitř ohraničeného (◻) = ženský rod = **forma** (otvor)

Na rozdíl od teoretiků, mají řemeslníci realitu prakticky v rukou, neboť pokud netvoří tak jak jim to realita dovolí, velmi tvrdě narazí:

„Ruce jsou nástrojem uvažování ducha.“ (Rudolf Steiner)

Nuže, jak uvažuje duch?

„Na počátku (◻) stvořil Bůh Nebe (◻) a Zemi (●).“

(1. Mojžiš: 1, 1)

Mojžišův Bůh tvoří na opačných stranách počátku (◻ / ●) relativní protiklady tvaru a formy (AB):

archaické Nebe ◻ ← ● → **archaická Země**

Obdobně i „starý mistr“ (Čína 7. st. přnl.) praví:

„Bezejmenný je počátkem Nebe a Země.“

(Lao-tse: O Tau a ctnosti 1, 1-2)

Počátek je bezejmenný, protože se neprojevuje jako počátek (jako nulová spára kružnice). Relativními projevy počátku (0) jsou Nebe (◻) a Země (●), či chcete-li, forma možnosti (A) a možný tvar (B). Ve spárech svého relativního projevu (mezi AB) je počátek (0) zpětně tak utiskován, že je anulována jeho míra, ale také jeho relativní projev (AB), neboť není-li viditelná spára (● = ◻) nejsou viditelné ani jí obřezané hrany (forma archaického Nebe a tvar archaické Země):

Nebe a Země (●) = neviditelný archaický projev neviditelné spáry počátku (0)

Spáry (hrany) Nebe a Země (●), vtiskují zpětně utiskované spáře (0) tvar a formu.

Jakoby spára kružnice (○) byla mezikružím (⊙) s nulovou mírou (0).

Nyní se můžeme ptát: Odkud se vzal neobřezaný arch (■) a odkud byl obřezán spárou kružnice (⊙)? Kde je obřezávající Stvořitel Nebe a Země a kdo stvořil jeho?

Než budeme moci na takové otázky odpovědět, musíme se nejdříve naučit rozlišovat projev (stvoření) od toho, co se v něm projevuje (od Stvořitele):

projev není tím, co se skrze něj projevuje (stvoření není Stvořitel)

Mojžíšův počátek (0) se projevuje stvořením Nebe a Země (⊙) v archu (■), který nebyl stvořen a který, pro jeho nejasný stav i původ, pojímá Mojžíš jako tmu:

*“Země byla pustá a prázdná (●)
a nad propastnou tůňí byla tma (□).“
(1. Mojžíš: 1, 2)*

Pozoruhodné je, že Mojžíš nemluví o temnotě Nebe a Země (⊙), ale jen o tmě „nad propastnou tůňí“ (□), o temnotě v okolí formy Nebe (archy), v níž je forma Nebe otvorem. Řekli jsme si již (viz aporie proti jednotce) že relativní forma (AD) nemá nijakou míru obsahu, že neobsahuje (neobjímá, nepojímá, nepřivlastňuje si) nic z toho, co ohraničuje, neboť je pouze dírou v tom, co ohraničuje. Proto jí ohraničená archaická temnota zůstává v jejím okolí nadále tím, čím byla původně, proto ji Mojžíš pojímá jako nejasnou tmou.

Na rozdíl od formy (AD) tvar (BC) obsahuje (objímá, pojímá, přivlastňuje si) to, co ohraničuje. Možným tvarem (B) ohraničená archaická temnota tedy přestává být nejasná (neurčitá), neboť se stala jeho relativním obsahem, který ovšem není ještě naplněn (C). Proto Mojžíš nepojímá obsah možného tvaru (B) jako archaickou temnotu, ale jako „pustý a prázdný“ obsah Země (●), která se ještě neprojevuje plně (C)...

Také je pozoruhodné, že Mojžíš neříká jak ke stvoření Nebe a Země došlo, ale jen kde k němu došlo, tj. „na počátku“ (0). Mojžíš také neříká, že spára počátku (0) je totožná s duchem Božím nad vodami, o němž se zmiňuje jen jakoby mimochodem:

„A duch Boží se vznášel nad vodami (⊙)“ (1. Mojžíš: 1, 2)

Pojmem „samá voda“ dodnes označujeme místo, kde není těleso, které hledáme. Mojžíš nám tedy praví, že duch Boží není duchem Země, která je pod ním, není součástí obsahu tvaru Země (pustých a prázdných vod ničeho). Nulová spára (0) se jako jakýsi fantom, duch, vznáší mezi formou možnosti Nebe (A) a možným tvarem Země (B)...

Tajemnou řeč mystérií musí lidský rozum luštit jako hádanku. K tomu se ovšem musí nejdříve naučit oddělovat projev od projevujícího se, či opaky světa relativních projevů (Nebe od Země, tvar od formy, možnost od možného aj.). Řeč mystérií byla z posvátných hájů, obřadů a šerých podobenství přenesena do jazyka a mluvnice Slovanů, jimiž každodenně používaná čeká na své pochopení. Z toho mála, které jsme tu mohli odhalit, můžeme alespoň vědět něco víc o stvoření možnosti prostoru (A) a možného prostoru (B):

možnost prostoru (místo) = propastná tůň Nebe = forma archy (□)

možný prostor = tvar pusté a prázdne Země = tvar archu (●)

Mohlo by se zdát, že arch (●) je plně uskutečněný (C) prostor Země, protože má obsah. Jenže tak tomu není. Mojžíš výslovně pavi, že archaická Země je „*pustá a prázdná*“, takže není plně uskutečněna, nemá plný obsah. Zkrátka, pustý a prázdny obsah archaické Země nám na počátku stvoření není jasný (jeví se nám nejasně, temně). Kdyby byl jasný (světlý), pak by nebyl pustý a prázdny, ale plný éterných paprsků světla, plný života, jakoby osázený mnohostí stromů biblického ráje. Tzn., že na rozdíl od temného obsahu možného prostoru (A) plně uskutečněný prostor (C) není temný, ale světlý, jak to naznačuje slovanský pojem „světlost“ nebo Mojžíš, jehož temné stvoření Nebe a Země pokračuje „stvořením“ světla...

Lze namítnout: Mojžíšův popis stvoření světa je nevědecký!...

Ano, Mojžíš mluví skutečně nevědecky. Nemluví tendenčně, nefantazíruje o nekonečnu, nic neuzavírá do bludných kruhů, nelibuje si v paradoxech, nemate relativní opaky, ani Stvořitele se stvořením, nic neignoruje, nezakrývá neznalost mnohomluvností, několika slovy řekne víc, než celá univerzitní knihovna. Vždy však řekne jen tolik, abychom mohli zbytek domyslet sami...

PLNÝ PROJEV PROSTORU

Nejdříve si tu připomeňme mluvnické stupňování sil prostoru (viz aporie proti mnohosti):

největší ← větší ← velké ← 0 → malé (menší, nejmenší)

To by o plném projevu prostoru (CD) mohlo stačit. Navážeme však opět s Mojžíšem:

„I řekl Bůh: „Buď světlo!“ A bylo světlo.“ (1. Mojžíš: 1, 3)

Kořenem slova „světlo“ je „svět“. Tzn., že prostor (svět) je dán světlem, jako světlost (srovnej světlost hvězdy v archaické temnotě mezihvězdného prostoru).

Zatímco o stvoření Nebe a Země říká Mojžíš kde, nikoliv jak k němu došlo, o stvoření světla říká naopak jak, nikoliv kde k němu došlo. Dle Mojžíše bylo světlo vysloveno („*I řekl Bůh*“), tj. učiněno Slovem:

„Na počátku bylo Slovo...“ (Jan: 1, 1-5)

Vysvětlující logické Slovo (Logos, Syn Boží) bylo vysloveno na tomtéž počátku (0), na němž byla obřezána dvojice možnosti Nebe a možné Země (●). Tzn., že i světlo bylo vysloveno na obě strany spáry počátku (archa ← / → arch), prostřednictvím Mojžíšova ducha Božího nad vodami (●). Tak se stalo také v plném mikrokosmu (CD) Marii Betlémské:

„... co v ní bylo počato, z Ducha svatého je.“ (Matouš: 1, 20)

V 9. st. došlo k rozdělení katolické církve na římskou (západoevropskou) a byzantskou (východoevropskou), následkem rozdílného pojetí Ducha svatého ve vyznání víry.

V tomtéž 9. st. založili solušní (sol-lunární) bratři Konstantin-Cyril a Metoděj (na žádost knížete Rastislava) na Velké Moravě třetí církev „moravskou“ (středoevropskou):

a/ římská církev „Otce“ prosazovala formuli „Filioque“: „Duch vychází od Otce i od Syna“

b/ byzantská církev „Syna“ razila formuli „per Filium“: „Duch vychází od Otce skrze Syna“

c/ moravská církev „Ducha“ Mojžíš-Matoušovu formuli: „Syn vychází od Otce skrze Ducha“

Tak jako Bůh vyslovil světlo spárou (☉) mezi tvarem archy a klenbou formy archy, tak člověk vyslovuje svou řeč spárou mezi tvarem jazyka a klenbou formy dutiny ústní a rtů (mluvidel, mluvnice). Paprsky vysvětlujícího Slova pak vycházejí na dvě strany:

a/ na vnější straně spáry odstředivě (☼) do všech stran archaické formy Nebe (☉)

b/ na vnitřní straně spáry dostředivě (☼) ze všech stran na archaický tvar Země (●)

Na vnější straně se odstředivé paprsky rozcházejí a mnohostí svých konců předznamenávají to, co se vyvine v decentrální lunární mnohost Sféry stálic (☼). Na vnitřní straně se dostředivé paprsky scházejí a mnohostí svých konců předznamenávají to, co se vyvine v centrální solární jednotu Slunce (☉)...

Bylo již řečeno, že spárou obřezané hrany (AB) Nebe a Země (☉), vtiskují zpětně anulované spáře (0) vnější tvar a vnitřní formu. Spára pak svým tvarem a formou vykazuje s paprsky vnějšího a vnitřního světla (☉) relativně pravou (pravoúhlou) konfiguraci horizontály a vertikály, v podobě písmene „T“.

Ve vnitřním prostoru jsou paprsky (☼) „západu Slunce“ na formě spáry jakoby zavěšeny (T), jak mj. naznačuje také velkomoravské písmo Hlaholské (psané pod linkou).

Ve vnějším prostoru jsou paprsky (☼) „východu Slunce“ na tvaru spáry jakoby postaveny (⊥), jak mj. naznačuje také velkomoravské písmo Cyrilské (psané nad linkou).

Východem a západem Slunce jsou tu ovšem míněny paprsky světla, nikoli to, co se nachází ve středu prostoru planetární soustavy (☉). Vnitřní (západní) „T“ připomíná starohebrejské „Tau“ (jméno Boha), vnější (východní) „⊥“ připomíná staročínské „Tao“, popisované zakladatelem taoismu Lao-tsem, jenž je jako „⊥“ také zobrazován, v podobě jezdcе na hřbetu тура (buvola):

(⊥) Tao ← 0 → Tau (T)

Aktivně činné postavení (solární vertikála) a pasivně trpná poloha (lunární horizontála) v konfiguraci Tau i Tao představují příčinu pravé interakce (pravoúhlého násobení) sil (srovnej například: síla x páka), jejímž následkem je naplnění (plné uskutečnění) duálního prostoru (vnějšího a vnitřního) vysvětlujícím Slovem (Logem), jímž jako bychom spáru počátku na dvě strany nafoukli (☉ → ☉):

„Nepřišel jsem rušit, ale naplnit!“ (Matouš: 5, 17)

V jednom staromoravském podobenství, v tzv. lidové pohádce „Dlouhý, Široký a Bystrozraký“, jsou Tao a Tau zosobněny v postavách Dlouhého a Širokého. Dlouhý se umí natahovat do okolí, jako narůstající paprsky světla vnějšího prostoru ($\leftarrow\leftarrow\leftarrow\odot$), Široký umí naplňovat své útroby, jako zhušťující se paprsky světla vnitřního prostoru (\otimes)...

Hlavně však je třeba říci, že Slovem je vysvětlen nově vznikající podvojný prostor (\oplus), nikoliv archaická temnota Nebe a Země (\ominus):

„To světlo ve tmě svítí, ale tma ho neobsáhla.“ (Jan: 1, 5)

Tzn., že archaická temnota není stupňovaným světlem pronikána, ale odtlačována, takže archa i arch narůstajícímu světlu ustupují: $\ominus \rightarrow \otimes$. Archa ustupuje do okolí vnějšího prostoru ($\ominus \leftarrow \square \leftarrow \square \leftarrow 0$), arch ustupuje do středu vnitřního prostoru ($0 \rightarrow \bullet \rightarrow \odot$). Obojí ústup naznačuje Mojžiš mnohovýznamnými slovy:

„Viděl Bůh, že světlo je dobré a oddělil světlo od tmy.“ (1. Mojžiš: 1, 3)

Praví-li Mojžiš, že Bůh oddělil světlo od tmy, nikoliv tmu od světla, pak mluví o stupňování paprsků světla ve vnitřním prostoru: $0 \rightarrow$ malý (menší, nejmenší), kde dochází k již zmíněnému dělení stupňované míry sil (viz aporie proti jednotce či mnohosti).

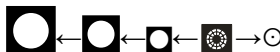
Protože se tma a světlo nemísí, mohl Mojžišův Bůh vidět „že světlo je dobré“ v přirozeném kontrastu (\otimes), aniž musel jedno od druhého oddělovat kvůli svému vidění. Slova „Viděl Bůh, že světlo je dobré“ se tedy vztahují ke kontrastu vnějšího světla (\odot) a temnoty archy (\ominus), slova „oddělil světlo od tmy“ k vnitřnímu kontrastu vnitřního (děleného a zhuštěného) světla (\otimes) a temnoty archy (\bullet).

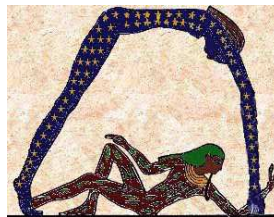
olomoucká černá Madona

Stupňování světlosti vnějšího prostoru (největší \leftarrow větší \leftarrow velké \leftarrow \odot), odsouvá formu archy jako těhotné lůno černé matky, ustupující odstředivě do všech stran narůstajícímu plodu ($\ominus \leftarrow \square \leftarrow \square$). Odtud Velká Matka (Magna Mátér), zvaná též černá Madona, Královna ze Sáby atp.

Stupňování světlosti vnitřního prostoru již na prvním stupni ($0 \rightarrow$ malé) dosahuje ze všech stran ke středu prostoru (\otimes), kam sráží tvar archy ($\bullet \rightarrow \odot$), jako „černý kámen“ spadlý s Nebe, či nepravé (iluzorní) já (ego):

Z hlediska ustupující temnoty se vysvětlování prostoru jeví jako vzdalování archaické formy Nebe od archaického tvaru Země ($\ominus \leftrightarrow \odot$). To naznačuje staroegyptská freska bohyně Nebe Nut a boha Země Keba. Mýtus praví, že když se tyto sourozenci manželé spojí (\oplus), svět upadne do chaosu (\blacksquare)...

Odsouvání archaické temnoty stupňováním paprsků světla líčí také Mojžiš z hlediska ustupující temnoty (Nut a Keba):

„Provalily se všechny prameny (☉) obrovské propastné tůně (☐),
 nebeské propusti se otevřely (☼), nad Zemí se strhl lijavec (☉)...
 Potopa na Zemí trvala čtyřicet dní (vnitřní dělení světla na 4 díly).
 Vod přibývalo, až nadnesly archu (☐☐☐),
 takže se zdvihla od Země (☐↔☉).“
 (1. Mojžiš: 7, 11-12-17)

Z hlediska světla se vysvětlování prostoru jeví jako narůstání světla na dvě strany spáry počátku (☼/☉). Spára počátku (0) je nyní mezi formou světlosti vnějšího prostoru (☼), jež se stává novým Nebem a tvarem světlosti vnitřního prostoru (☉), jenž se stává novou Zemí:

„Řekl také Bůh: „Bud' klenba uprostřed vod a odděluj vody od vod!“
 I učinil Bůh klenbu a oddělil vody pod klenbou od vod nad klenbou.
 Když se tak stalo, nazval Bůh klenbu Nebem.“
 (Mojžiš: 1, 6-8)

Klenba starého Nebe (černá Madona) je formou otvoru v těhotné archaické temnotě (☐), klenba nového Nebe (bílá Madona) je formou otvoru ve světlosti vnějšího prostoru (☼). S dvojí světlostí prostoru přibyly nové tvary, formy a nové nulové spáry (0):

Spára počátku (0):

a/ původně mezi formou (archou) starého Nebe (☐) a tvarem (archem) staré Země (●)
 b/ nyní mezi formou nového Nebe (☼) a tvarem nové Země (☉)

Nová spára (0):

a/ mezi těhotnou formou (archou) starého Nebe (☐) a novým tvarem vnějšího prostoru (☉)
 b/ mezi svrženým tvarem (archem) Země (☉) a novou formou vnitřního prostoru (☉)

Orientace mezi starými (AB) a novými tvary, formami (CD) i spárami není snadná:

„U Ježíšova kříže stála jeho matka a sestra jeho matky,
 Marie Kleofášova a Marie Magdalská.“
 (Jan: 19, 25)

Schválně. O kolika ženách tu Jan mluví? O dvou, o třech nebo o čtyřech? Orientovat se tu lze podle jména Marie. Mohou se snad sestry jmenovat stejně (Marie)?

PROSTOR PLANETÁRNÍ SOUSTAVY

Tříkrát stupňovanou duální světlostí prostoru (☉) je např. naše planetární soustava. Spára kružnice jejího počátku (0) je sférou Země (č), tj. oběžnou dráhou Zeměkoule (☉) kol Slunce (☉). Sférou Země je prostor planetární soustavy rozdělen na sféry vnitřních a vnějších planet.

Naše planetární soustava se zdá mít heliocentrický řád (\odot), tj. centralistické uspořádání podle tzv. Slunce. Ve skutečnosti je geocentrický řád, ne však centralistický podle planety Země, ale decentrální podle sféry Země (\oplus), tj. podle počátku (0) dvojí světlosti planetárního prostoru. Proto astrologie pojímá Slunce jako jednu ze sedmi planet, zatímco Zeměkouli mezi planety nepočítá (mezi planetami ji zastupuje Měsíc):

Saturn←Jupiter←Mars←Země/Měsíc→Merkur (Venuše, Slunce)

Planety Uran a Neptun se nacházejí mimo vysvětlený prostor planetární soustavy, ve sféře silových reakcí okolní mezihvězdné temnoty (\blacksquare) a náleží tedy ke „sféře stálic“...

Nás tu však především zajímá, že již můžeme vědět, co je to možnost prostoru ($A = \blacksquare$) a možný prostor ($B = \bullet$), na rozdíl od plného projevu prostoru ($CD = \opl�$). Můžeme tedy na zénónovskou otázku „v čem je možnost prostoru?“ odpovědět:

≈

ŘEŠENÍ APORIE proti MÍSTU

(proti MOŽNOSTI PROSTORU)

Je-li místo (možnost prostoru), musí být v něčem, neboť vše je v něčem. Místo (možnost) prostoru je otvorem v archaické (mezihvězdné) temnotě.

A protože to, co předchází (archaická temnota),

není to, co následuje (místo),

místo (možnost prostoru) lze uskutečnit!

-zmp-

Zénónovská otázka „v čem je místo prostoru (\blacksquare)?“ nám ovšem zase popolezla, takže se musíme ptát: V čem je archaická temnota (\blacksquare)? Pro lepší představu se však ptejme: V čem je mezihvězdná temnota?

Řekli jsme si však (viz aporie proti mnohosti), že oko nezrcadlí tmu, ale světlo a vše osvětlené. V kontrastu k vnímanému světlu máme pouze subjektivní dojem, že tam, kde není objektivně nic vidět, tam vidíme tmu. Tzn., že popolezením otázky od místa (A) k mezihvězdné temnotě, jsme vlastně převedeni z objektivní reality do reality subjektivní.

V subjektivní realitě se ovšem nelze pravdivě orientovat, nenaučíme-li se tu v prvé řadě důsledně odlišovat vědomí od předmětu vědomí. Tím je dáno, že nám otázka nepopolezla rovnou k mezihvězdné temnotě, ale k vědomí. Musíme se tedy ptát: V čem je vědomí?...

APORIE proti VĚDOMÍ

*Je-li vědomí, musí být v něčem, neboť vše je v něčem, tj. ve vědomí.
Tzn., že vědomí je možné jen ve vědomí, které je možné jen ve vědomí,
atd. donekonečna.*

*A protože to, co předchází, není to, co následuje,
vědomí není možné!*

~

Jak již bylo řečeno, v subjektivní realitě se nelze pravdivě orientovat, nenaučíme-li se tu v první řadě důsledně odlišovat vědomí od předmětu vědomí.

≈

VĚDOMÍ a PŘEDMĚT VĚDOMÍ

O předmětu vědomí můžeme s jistotou říci, že se nachází ve vědomí jako tzv. „vjem“, jehož předmětem je tzv. „smyslový obraz“, jehož předmětem je relativní projev:

předmět vědomí = vjem (vím, uvědomuji si)

Vjem lze rozlišovat podle jejich předmětu (smyslového obrazu) který lze rozlišovat podle jeho předmětu (projevu):

- subjektivní = vjem smyslového obrazu vnitřního projevu vědomí (myšlení, citění, chtění)
- objektivní = vjem smyslového obrazu vnějšího projevu vědomí (změny tělesného stavu)

předmět vědomí = vjem smyslového obrazu relativního projevu

Vnitřní vjem je zprostředkován vědomí vnitřními smysly, jako subjektivní vnitřní projev vědomí (myšlení, citění, chtění)...

Vnější vjem je zprostředkován vědomí vnějšími smysly, jako objektivní vnější projev vědomí (změna stavu vlastního či cizího těla, tělesa, např. pohyb údů)...

Řekli jsme si také (viz aporie proti jednotě), že podhoubím iluzí o realitě (subjektivní i objektivní) je matení projevu s tím, co se v něm projevuje, v daném případě matení předmětu vědomí s vědomím:

vědomí = to, co se projevuje a vnímá

Vně a vnitřně se projevující a vnímající vědomí je svými vjemy z nitra i z venčí ohraničeno podobně, jako nulová spára počátku (0), zpětně utiskovaného ve spárech (AB, CD) svých vlastních relativních projevů (viz aporie proti jednotce aj.).

Tzn., že vnímající vědomí je svými relativními vjemy zpětně anulováno (0), jakoby do něj otisknuté vjemy (vnější tvar a vnitřní forma anulované spáry vědomí) existovaly bez něj:

vnímající vědomí má vnitřní formu a vnější tvar (○) svých vjemů

Pro obojí projev a vnímání (vnější a vnitřní) lze použít následujícího podobenství:

- relativní projev vědomí = subjektivní představa či objektivní projev orla v přírodě
- smyslový obraz (podoba) = obraz orla v zrcadle, či rytina orla na pečetidle
- vjem (předmět vědomí) = pečeť (otisk rytiny pečetidla do pečetního vosku)
- vědomí samo o sobě = měkká substance (plastická podstata) vosku...

Nyní můžeme říci: Tak jako pečetní vosk není subjektivní představou ani objektivní tělesností orla, rytinou pečetidla ani pečetí, tak:

vědomí není relativním projevem, jeho smyslovým obrazem ani vjemem

Vždyť ani obraz v zrcadle (smyslový obraz) není zrcadlem (smyslem). A jako oko nemůže vidět samo sebe, ale jen svůj obraz v zrcadle, tak ani vědomí nemůže vnímat samo sebe, ale jen smyslový obraz svého vlastního relativního projevu. Proto platí:

projevující se není projevem

vnímající není vnímané

vědomí není předmětem vědomí

Lze namítnout: Oko může vidět jiné oko, vědomí může vnímat jiné vědomí...

Námítka mate vědomí s předmětem vědomí. Oko je součástí objektivního světa relativních projevů a jako takové je jedním z vnějších tělesných projevů vědomí. Vidí-li oko jiné oko, jakoby zrcadlo zrcadlilo jiné zrcadlo. Vnímající vědomí je však absolutně anulované (0), takže je nevnímátné, zatímco nevnímající a neprojevující se vědomí je osamocené (samo o sobě), takže nemá vztah (relaci) k jinému vědomí, které by ho mohlo vnímat:

„Boha nikdy nikdo neviděl.“ (Jan: 1, 18)

Jako se kapka nemůže otisknout do jiné kapky, či do oceánu, aniž by obojí nesplynulo, tak se vědomí nemůže bezprostředně otisknout (jako vjem) do jiného vědomí, aniž by s ním nesplynulo. Nežádoucímú splynutí vědomí s jiným vědomím brání pevné tělo (ohraničení pevným tvarem a formou). Proto musí být vjem zprostředkován tělesnými smysly...

Na základě uvedeného jsme ovšem dospěli pouze k negativnímu poznání, čím vědomí není, nikoliv k pozitivnímu poznání, čím vědomí je.

Je však za uvedených okolností pozitivní poznání vědomí vůbec možné? Je vůbec možné poznat veškerou pravdu? Je pravda poznatelná?

Obtížnost této otázky ovšem není dána jen přirozenými překážkami lidské nevědomosti, ale také překážkami umělými, které si lidé kladou na cestě poznání pod nohy sami, jako nepravdivé vědomosti své prestižní učenosti.

Současné akademické (školské) učení nám pravdu víc zatemňuje, než odhaluje. Akademický materialismus má s vjemem smyslový obraz (pečeť s pečetidlem), akademický idealismus má naopak se smyslovým obrazem vjem. Před prahem vědomí je tím subjektivně uzavřen bludný kruh „smyslových vjemů“, v němž máme předmět vědomí s vědomím (stvoření se Stvořitelem).

Následkem matení smyslového obrazu s vjemem a vjemu s vědomím známe jen cestu poznávání smyslových obrazů, které lze libovolně rozmnožovat (libovolnými projevy vědomí) v nevyčerpatelných variacích. Taková cesta poznání však nemůže nikdy skončit a stává se samoúčelnou a bezcílnou. Protože na ní nacházíme stále něco nového, namlouváme si, že se přece jen k něčemu (bůh ví k čemu) neustále přibližujeme.

Konrad Lorenz (1903-1989): „*Veškeré naše poznání je vždy jen přibližování. Je stále postupujícím přiblížením skutečnosti, která je mimo nás a kterou se snažíme poznat.*“

Ve jménu takového „přibližného poznávání“ dává akademická teoretická učenost přednost pravděpodobnému před pravdivým.

Nejen předměty vědomí, ale také samotné vědomí lze libovolně rozmnožovat. Ne však v různých variacích, ale stále jen v jedné a téže podobě, jako jednotlivé kapky odlučované od oceánu. Jako je kapka v podstatě tímž co oceán (vodou), tak je každé konkrétní vědomí tímž, co obecné vědomí (Bůh). Usilujeme-li však o poznání vědomí, aniž ho máme s předmětem vědomí, pak naše poznávání není samoúčelné, ale má cíl a je tedy konečné. Jen je třeba vědět, že vědomí nelze poznat jako předmět vědomí pozorováním (metodou badatelů), ale uvažováním o reálné pozorovaném (metodou myslitelů). Právě tato nevnímání vědomí svedla řadu myslitelů k iluzi nepoznatelnosti, počínajíc oponentem Parmenida z Eleje, Gorgiů z Leontín (asi 485-380 přnl.).

Gorgiás z Leontín: „*Nic neexistuje! Kdyby existovalo, nebylo by to možné pochopit. Kdyby to bylo pochopitelné, bylo by to nesdělitelné!*“

Gorgiás z Leontín vnesl svou skepsi mezi absolutní počátek (sám o sobě) a jeho relativní projev (AB), v podobě pochybnosti zda za relativními projevy vůbec něco je. Platón své zpochybnění vnesl mezi ideje (AB) a jejich údajné „stínové“ projevy (CD). Immanuel Kant (1724-1804) vnesl pochybnost mezi relativní projevy (CD), jež nazval „věci o sobě“ a smyslové obrazy, jež dle něj nejsou věrné. Konečně mezi smyslový obraz a vjem vnesl pochybnost

Immanuel Kant

George Berkeley (1685-1734).

G. Berkeley: „*Existovat znamená být vnímán!*“

Tzn., že i při odlišování vědomí od předmětu vědomí hrozí zbloudění do iluze idealistického agnosticizmu či materialistické nepoznatelnosti. Naštěstí jsme si již mohli ukázat (aporie proti jednotce aj.), že ještě před pozitivním poznáním pravdy, můžeme negativní logikou odhalit, co pravda není:

není-li pravda poznatelná, pak nelze poznat, že je nepoznatelná

Jinými slovy, neúspěch na cestě poznání dokazuje pouze neúspěch, na žádný způsob nedokazuje nijakou nepoznatelnost, vůči níž nelze být prorokem, ale pouze heretikem...

Nuže, nelze-li vědomí pozorovat, nezbyvá než jeho existenci dokázat logickým uvažováním o jeho relativních projevech (CD), jež pozorovatelné jsou:

„Zjevným dokazujeme skryté!“ (Aristoteles)

Zkrátka, smyslem poznávání předmětů vědomí je poznání projevujícího se vědomí...

TŘI STAVY VĚDOMÍ

V současnosti střídáme tři stavy vědomí (bezesný spánek, snivý spánek, bdění), pro něž lze využít tytéž obrazy, jako k označení stvoření prostoru:

- vědomí (nevědomí) bezesného spánku (■) = archaická (mezihvězdná) temnota
- vědomí snivého spánku (☉) = archaické stvoření Nebe a Země (AB)
- bdělé vědomí (☉ = ☉) = logické vysvětlení plného projevu prostoru (CD)

Podle potřeby budeme bdělé vědomí naznačovat jako světlost dvojího prostoru (vnitřního a vnějšího) a to buď v okolní archaické temnotě (☉) nebo bez ní (☉).

Světlost prostoru planetární soustavy je:

- a/ z hlediska makrokosmu subjektivní realitou (předmětem bdělého vědomí Stvořitele)
- b/ z hlediska mikrokosmu objektivní realitou (předmětem bdělého vědomí tvora)

Bdělé vědomí současného člověka (mikrokosmu) není v plné míře světlé, jako u makrokosmu. Zavřeme-li oči, bude se nám naše bdělé vědomí jevit rázem temné. Otevřeme-li oči, bude světlé jen za bílého dne. Tzn., že světlo není našemu současnému bdělému vědomí vlastní, ale je mu dáno vjemem smyslového obrazu světla okolního prostoru makrokosmu. Vlastní subjektivní světlo si naše bdělé vědomí může sjednat jen napodobením makrokosmu, tj. logickým vysvětlením předmětu vědomí...

Protože se tři stavy našeho vědomí neustále střídají, uzavírají v čase bludný kruh, aniž v něm můžeme nalézt počátek a konec. Proto také nevíme, který z těchto tří stavů vědomí je prvotní. Současná materialistická věda pokládá za prvotní nevědomí (■), neboť na vše hledá odpověď v mezihvězdné temnotě, o kterou se opírá její zatemňující učení.

Dejme tedy slovo také oposici, např. mýtům starověku a jejich třem generacím bohů:

1. (■) Uranos (obloha, či král hor) + Urana (obloha, či královna hor) = nelze rozlišit tvar od formy = temný bezesný spánek = vědomí se neprojevuje ani nevnímá = iluze nevědomí

„Nejdříve byla tma a ze tmy vznikl chaos (■).“
(Hésiodos: „Zrození bohů“)

2. (☉) Kronos (vrána) + Rheia (Země) = nejasné rozlišování (Země je mužským principem tvaru, nikoliv ženským principem formy) = šerý snivý polospánek = jasnoživé vědomí

„Na počátku (0) všech věcí se z chaosu (■) vynořila matka Země (☉).“
(tzv. Olympský mýtus o stvoření světa)

3. (☉) Zeus (jasné Nebe) + Héra (paní či ochránkyně) = jasné bdělé předmětné vědomí

Protože Olympský mýtus mluví o počátku všech věcí (nikoliv jen plných projevů CD), mluví o Mojžíšově stvoření Nebe a Země (☉), tj. o obřezání formy možnosti a možného tvaru (AB). Olympský mýtus tedy praví, že na počátku (0) se z chaosu (■) vynořila mateřská forma Nebe (☉), se synovským tvarem Země (●) v lůně.

Právě to zkráceně říká archaický pojem: „matka (☉) Země (●) = (☉)“!

Rheia je tedy formou otvoru archaického Nebe (☉), v jejímž lůně je počat archaický tvar Země (●), jímž je Kronos (vrána = nejasný, temný tvor).

Matku Země (Rheiu) pokládají mnozí zmateně rovnou za Zemi (srovnej: ruská země = matička Rus aj.). To je ovšem stejně chytré, jako pokládat matku syna rovnou za syna.

Rheia je matkou Země až v druhé generaci bohů, protože první generace bohů se nachází v Hésiodově totálním chaosu (■), kde je matka od syna (Urana od Urana) neodlišitelná. Ve třetí generaci bohů již Rheia není matkou, ale ochránkyní Hérrou (jméno Héra je přesmyčka jména Rheia). Héra ve svém lůně (☉) chrání manželský (otcovský) tvar světlosti vnějšího prostoru, tj. tvar jasného Nebe (☉), zvaného v řeckých mýtech Zeus nebo hora Olymp, z níž bohům i lidem vládne hromovládny Zeus bleskem (paprskem světla).

Ženský princip tří generací starořeckých bohů (Urana, Rheia, Héra) tedy představuje vždy jen archaickou formu staroegyptské Nut. V chaosu je Nut Uranou, z chaosu vystupuje jako Rheia a trojím stupňováním světlosti vnějšího prostoru je vynesena nahoru (na horu Olymp či Ararat) jako Héra či Noemova archa (☉←☉←☉←☉←■).

Naproti tomu mužský princip tří generací starořeckých bohů (Uranos, Kronos, Zeus) nepředstavuje tentýž tvar. Uranos a Kronos jsou archaickým tvarem staroegyptského Keba (■←☉←●), jenž je ve třetí generaci bohů nahrazen Diem, tj. třikrát stupňovaným tvarem světlosti vnějšího prostoru (☉). Sražení Keba do středu vnitřního prostoru (●→☉) je pak pojato jako vykastrování Krona Diem, jenž Kronovy genitálie hodil do moře (●→☉)...

Ve třetí generaci bohů lze pozorováním jasně rozlišovat jen tam, kde relativní projevy světla kontrastují s temnotou (☉), tj. na rozhraní Héry (Nut) a Dia (☉) nebo na rozhraní centrálního Keba (☉) a formy světlosti vnitřního prostoru kolem něj.

Naproti tomu rozhraní mezi vnější a vnitřní světlostí prostoru (☉) nepozorujeme, protože není kontrastní. Proto astronomická pozorování pojímají naši planetární soustavu totálně (☉), bez porozumění pro její astrologické členění na sféru vnějších a vnitřních planet (☉).

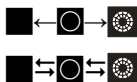
Zkrátka, mytický idealismus dává třem generacím bohů (■→☉→☉) vycházet z temného chaosu, jako akademický materialismus třem stavům vědomí z temnoty bezesného spánku.

Zdá se však, že naše orientace v mýtech (■→☉→☼) není zcela spolehlivá, neboť mýty si, jak se zdá, často odporují. Tak např. praví, že Uranovou manželkou je jeho matka. To by ovšem znamenalo, že manželský stav Urana s Uranou (■) není prvotní, ale předchází mu ještě jiný stav, v němž je Uranos počat Uranou, jako Kronos Rheiou (☉). To nám připomíná staroegyptský mýtus o uvedení světa do chaosu (■) opětným spojením Nut a Kebe. Totéž naznačuje starořecký mýtus o Héře (☉), obnovující svou čistotu koupelí v prameni Kanathos (zasvěcení), poblíž Argu (jasu), tj. ve spáře počátku (☉→☉→■). Zeus ukazuje na počátek (0) jen když jeho jméno čteme pozpátku: „Suez“ (průplav = spára). Také staří Indové a současná duchovní věda mluví o střídání stavů vývoje (manvantar) a stavů klidu (pralayi). Totéž naznačuje střídání tří stavů vědomí v bludném kruhu...

CHRONOMETR

Uzavřeme-li do bludného kruhu tři generace bohů (■→☉→☼), pak se jejich konfigurace podobá spíše trianglu (△) než kruhu. Promítneme-li pak vrchol trianglu na jeho základnu (△), dostaneme konfiguraci výše zmíněného „Tao“ (⊥), naznačující mj. princip chronometru (hodinového kyvadla: ⊥). Vlastní kyvadlo naznačuje vertikála Tao, zatímco jeho horizontála naznačuje tři fáze výkyvů kyvadla. Do vrcholu trianglu, do těžiště chronometru (kyvadla) umístíme Krona (vránu), který je v mýtech pojímán také jako Chronos (čas). Základnu trianglu či Taa pak budou ohraničovat Uranos (vlevo) a Zeus (vpravo). Chronovo kyvadlo (vertikála Taa) se pak bude vychylovat mezi krajními polohami (Uranem a Diem) a procházet střední polohou (vertikálním průmětem Chrona do horizontály: ⊥). Zkrátka, Chronovo kyvadlo se bude ze své střední polohy vychylovat střídavě do stran, jakoby střídáním tří stavů napodobovalo mrkání božského oka:

Zbývá ještě rozhodnout, na kterou stranu (Urana či Dia) se Chronos vychýlí nejdříve. Dle výše citovaného Hésioda („*Nejdříve byla tma a ze tmy vznikl chaos*“) Kronos není chaosem (■) bez rozlišování, ale jen tmou (☉) v níž lze Krona jasněji odlišit od Rhei. Dle Hésioda tedy po tmě přichází chaos, což znamená, že se Chronovo kyvadlo vychýlí nejdříve k Uranovi (■←☉). Další střídání tří generací Bohů (stavů vědomí) je již v jednosměrné linii času zřejmé:

Kronos (☉), Uranos (■), Kronos (☉), Zeus (☉)

Stav Krona (☉) je pak třeba pojímat dvojitým způsobem (vrána = v+rána = večery + rána):

a/ Kronos = večer (večerní snění před bezesnou nocí) = po Kronovi následuje Uranos
 b/ Kronos = jitra (ranní snění po bezesné noci) = Kronos následuje po Uranovi

Střídání tří generací Bohů (stavů vědomí) v čase je pak následující:

večer (☉) → **noc** (■) → **jitra** (☉) → **den** (☉)

zkrátka:

„Byl večer (☉) a bylo jitra (☉), den (☉) první (až šestý).“
 (1. Mojžíš: 1, 5-8-13-19-23-31)

Zkrátka, ve stavu Krona (☉) je nejen počátek (0) stvoření možnosti (A) a možného prostoru (B) Nebe a Země, ale také počátek času (výkyvů Chronova chronometru). A protože v Kronově stavu (☉) je počata nejen Země (●) ale současně i Nebe (☉), lze říci, že čas (Chronos) povstal nejen se Zemí, ale současně také s Nebem:

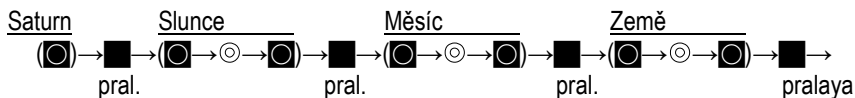
„Čas povstal současně s Nebem!“ (Platón)

Mýty také praví, že Kronos (☉) byl posledním ze sedmi Titánů (pánů):

Sedm Titánů lze patrně pojímat jako „datování“ starořeckých mýtů v Chronologii vývoje. Toto „datum“ odpovídá večeru na počátku čtvrtého dne Mojžíšova stvoření světa.

Pro srovnání si tu naznačíme také okultní pojmání vývoje (dle staroindického) jako střídání tzv. pralajy (■) a manvantar (☉ → ☉ → ☉). Manvantary (Saturn, Slunce, Měsíc, Země atd.) tu lze ovšem naznačit jen velmi zjednodušeně, neboť každá následující manvantara nejdříve zkráceně opakuje vývoj předchozích manvantar:

Dle duchovní vědy R. Steinera se náš současný vývoj nachází zhruba v polovině čtvrté manvantary (Země), po níž budou následovat ještě manvantary (Jupiter, Venuše, Vulkán)...

V uzavřeném okruhu tří generací bohů (■ ↔ ☉ ↔ ☉) absolvuje Chronovo kyvadlo jeden vývojový cyklus během pěti výkyvů (☉ → ■ → ☉ → ☉ → ☉). Protože každý cyklus začíná a končí stavem Krona (střední polohou kyvadla), mýtus praví, že Kronos požírá své děti. Aby vývoj neskončil vždy pátým výkyvem, navazuje na konec každého cyklu (po stavu chaosu) nový cyklus, který umožňuje pokračování vývoje tam, kde by jinak musel skončit. Bludný kruh tří stavů vědomí nám tak poskytuje čas k poznávání reality, současně nám však úplné poznání pravdy znemožňuje, pokud ho nakonec nerozsekáme. Nerozseknout ho, znamená zbloudit v akademické iluzi nekonečného času, v němž se zdá být realita bez počátku a bez konce a proto s konečnou platností nepoznatelná.

Charles Seife (Nula - Životopis jedné nebezpečné myšlenky): „*Neexistuje-li... nekonečno, nemůže být nekonečně mnoho událostí (v průběhu dějin), ale něco muselo být na úplném počátku... Ale co bylo před tím? Prázdnota? Neexistuje-li... počátek, musel vesmír existovat neustále a musí navždy přetrvat i v budoucnu, tedy nekonečně dlouho.*“

Ch. Seife se neptá na počátek (0), ale klade zcela nesmyslnou otázku: Co bylo před počátkem? Avšak ani na svou nesmyslnou otázku odpověď vůbec nehledá a spokojuje se s další nesmyslnou otázkou: „*Prázdnota?*“ To nám připomíná „nekonečné“ kladení nesmyslných otázek v řadě za sebou, znemožňující konečnou odpověď, jak jsme si to naznačili v dodatku na závěr řešení aporie proti jednotě.

Pokud člověk nevyužívá čas vývoje k netendenčnímu poznávání reality, pokud se nevyvíjí z učedníka na tovaryše a z tovaryše na Mistra, potud je jeho opakované prožívání tří stavů vědomí zcela animální a bezúčelné. Ač ke konečnému poznání nemůžeme dospět ihned, přece má smysl o ně usilovat, neboť časem osvojené subjektivní schopnosti tělesnou smrtí nezanikají, ale projevují se v následující inkarnaci jako tzv. talent (biblická „hřivna“). Talent není samoučelný, ale v dané inkarnaci zvyšuje schopnost pravdivého poznání.

Jak bylo řečeno výše, předmětem poznávání není jen objektivní realita, ale také realita subjektivní, jejímž vrcholem je poznání sebe sama, jako konkrétní kapky obecného vědomí samého o sobě (Boha). Tato schopnost nejvyššího poznání je dnes již aktuální. V minulosti nic takového možné nebylo a příslušnou schopnost neměl svého času ani Mojžíš:

*„Hospodin však Mojžíšovi a Áronovi řekl:
„Protože jste mi neuvěřili,
když jste měli před syny Izraele dosvědčit mou svatost,
neuvedete toto shromáždění do Země, kterou jsem jim dal!“
(4. Mojžíš: 20, 12)*

Nuže, jaké schopnosti si musí člověk osvojit (vyvinout), aby mohl poznat sebe sama?...

SPRAVEDLIVÝ SOUD

(správný úsudek)

Ujasněme si nejdříve rozdíl mezi relativním a absolutním:

relativní = ve vztahu (v relaci) **ke svému opaku = podvojně**
(např. vnitřní ve vztahu k vnějšímu)

absolutní = samo o sobě (bez opaku, mimo vztah) = **jedinečné**
(nevztahuje se k ničemu jinému)

To znamená, že: **vědomí samo o sobě je absolutní**

A protože absolutní nemá samo o sobě nijaký relativní opak, musíme říci:

relativní není opakem absolutního

nevědomí není opakem vědomí samého o sobě

Zdá se tedy, že nevědomí (■) je relativním opakem relativního vědomí, jímž je tak zvané předmětné vědomí, to je vědomí snivé (☉) nebo bdělé (☺). To se ovšem jen zdá. Nevědomí (■) ve skutečnosti není ani opakem relativního vědomí, neboť obojí předmětné vědomí (snivé: ☉ i bdělé: ☺) má oba relativní opaky již v sobě (☉ = Nebe a Země, ☺ = vnější a vnitřní prostor). Spokojme se tedy zatím jen konstatováním, že nevědomí je zcela bezprizorní, neboť je jen zdánlivým relativním opakem relativního vědomí:

stav nevědomí (■) není opakem stavu relativního vědomí (☉ ani ☺)

nevědomí je jen zdánlivě relativním opakem relativního vědomí

Z uvedeného je zřejmé, že relativním projevem absolutního vědomí je relativní vědomí (snivé ☉ a bdělé ☺), nikoliv bezprizorní nevědomí (■). Chceme-li tedy poznat absolutní vědomí podle jeho relativních projevů, nesmí být předmětem našeho spravedlivého soudu bezprizorní nevědomí (■), ale pouze a jen relativní vědomí (snivé ☉ a bdělé ☺)...

Nyní můžeme říci: Projevuje-li se naše vědomí, projevujeme se my sami. Vnímá-li naše vědomí, vnímáme my sami! Tzn., že usilujeme-li o poznání vědomí samého o sobě (spravedlivým soudem), usilujeme vlastně o poznání sebe sama:

„Človče, poznej sebe sama!“

(nápis na průčelí Apollónovy věštírny v Delfách)

Víme již (resp. můžeme již vědět), že vědomí a projev vědomí jsou dvě různé věci. Proto se absolutní vědomí nemůže projevit pravdivě jako absolutní vědomí, ale jen nepravdivě jako relativní projev vědomí, jenž projevujícím se vědomím není. Odtud odvracení starých Indů od našeho světa relativních projevů, jako od iluze. Proto také nemůže vědomí dospět k pravdivému poznání sebe sama bezprostředně, to je vnímáním sebe sama. Proto vědomí nemůže poznat sebe sama samo o sobě, ale jen prostřednictvím svých relativních projevů, které ovšem projevujícím se vědomím nejsou. Praindické odvracení od světa relativních projevů se tedy vzhledem k možnosti poznání sebe sama, ukazuje být zcela neplodné.

Nezbývá tedy, než zkusit poznat sebe sama oklikou přes svět relativních projevů, navzdory jeho nepravdivosti. Na této cestě poznání je tedy nejdříve zapotřebí prohlédnout nepravdivost světa projevů, jak to udělali staří Indové. Odtud také nutnost negace nepravdivosti negativní logikou, která na cestách poznání předchází logiku pozitivní. Zkrátka, chce-li vědomí poznat sebe sama, nemůže zůstat jen samo o sobě, ale musí vstít v úvahu iluze světa relativních projevů a angažovat se v něm (poznávat ho dřív než sebe sama), jak tomu lidstvo učil praperský Zarathrušta. Ve staroruské pohádce „Krása nesmírná“ musí krásná Vasilisa (hledající lidská duše) po nějaký čas sloužit zlé Ježibabě.

Aby však vědomí mohlo svět mnohosti relativních projevů vůbec vnímat, musí si ho nejdříve opatřit, musí se samo projevit jako jeho Stvořitel. Také ho musí nějak udržet při existenci i tehdy, když během střídání tří stavů vědomí usne bezesným spánkem, když se přestane projevovat. Protože takové vzájemně si odporující požadavky nemůže jedině osamocené vědomí naplnit, musí se jedno obecné vědomí (obecný Bůh) rozlít do mnohosti kapek individuálních vědomí (lidí).

Princip (pohádkový princ) kapky konkrétního vědomí pak musí ve světě relativních projevů najít potřebné mechanismy a nástroje k jeho pravdivému poznávání. Musí najít pomocníky negace jeho nepravdivosti a k pravdivému poznání, co, jak a proč se v něm skutečně projevuje. Takoví pomocníci jsou personifikováni v podobenstvích starých druidů např. jako již zmínění „Dlouhý, Široký a Bystrozraký“. Ve svém celku se mechanismus pravdivého poznání nazývá „spravedlivý soud“ (soudnost).

Problém je, že v nepravdivém světě relativních projevů je lidská přirozenost vybavena pouze soudem nespravedlivým, tj. úsudkem na základě tzv. „prvního dojmu“ (vnímání). Spravedlivý soud se musí od přirozené závislosti na svém vnímání nějak osvobodit, aniž by ovšem soudil bez ohledu na vnímané relativní projevy, které jsou přece jedinými svědky posuzované reality. Abychom se v těchto zdánlivě protichůdných požadavcích mohli orientovat, musíme se mj. seznámit s mechanismem vnímání smyslových obrazů relativních projevů vědomí.

Řekli jsme si již, že Dlouhý a Široký personifikují stupňování sil (paprsků světla) vnějšího (☼) a vnitřního prostoru (⊗). Stupňované paprsky světla jsou takovým relativním projevem vědomí, který je mj. součástí mechanismu smyslového obrazu. Svazek paprsků (svazek prutů = fascēs) snímá svými konci (dotekem) povrch relativních projevů (objektů) a přenáší jejich obraz opačnými konci (dotekem) oku, které je zrcadlí. Na zrcadlení doteku fascēs jsou v principu založeny všechny tělesné smysly (fyzické, duševní i duchovní, vnější i vnitřní). Fascēs totiž může být nejen svazkem paprsků světla, ale jakýchkoliv sil (např. souborem doteků slepeckou holí).

Fascēs (od něho je odvozen také pojem „fašismus“), v podobě svazku prutů býval nošen liktory před etruskými králi či římskými konsuly, jako atribut jejich sociální moci, výkonné a soudní. Ze svazku vyčnívající sekera naznačuje nutnost oddělit (odlišit) fascēs jak od snímaného povrchu objektu, tak od zrcadleného smyslového obrazu (v oku aj.).

Experiment: Sevřeme v dlaně svazek stejně dlouhých špejlí. Jedním koncem přiložíme svazek k povrchu koule tak, aby se ho všechny špejle dotýkaly. Na druhém konci svazku vznikne obraz snímaného povrchu koule...

Fascēs nám mj. praví, že soud etruských králů, římských konzulů a jiných představitelů sociální moci, je přirozeně libovolným úsudkem o tzv. „prvním dojmu“ (vjemu), jak kdo posuzovanou věc vidí. Jedna věc je totiž „co vidíme“ a jiná věc je „jak to vidíme“:

„Smysly nás neklamou, ale náš úsudek nás klame!“ (J. W. Goethe)

Přirozené usuzování konfrontuje vjem s předsudkem vnímajícího (s jeho antipatiemi či sympatiemi), daným jeho objektivní sociální příslušností a postavením v její hierarchii a také jeho subjektivní povahou (náтурой, letorou, zkušeností aj.), jeho žádostivostí atp. Přirozený soud je takto tendenční (zkorumpovaný či zkorumpovatelný) a tedy nespravedlivý dřív než vůbec započal, je jakýmsi „před-soudem“ (předsudkem). Řecké mýty ho představují jako tzv. „Paridův soud“. Je-li pak takovému nespravedlivému soudci svěřena také sociální moc výkonná, jsou zřídla veškerého zla otevřena dokořán.

Odtud již zmíněný požadavek spravedlivého soudu, vymaněného z područí vjemu, jak to naznačuje personifikace Spravedlnosti s vahami (⚖) na úrovni zavázaných očí:

„Toliko rozumem rozsuzuj zkoumání sporná!“
(Parmenidés z Eleje: O přírodě)

Protože spravedlivý soudce nesmí být svědkem ve sporu, který soudí, má Spravedlnost zavázané oči (srovnej pohádkového Bystrozrakého). Vnímanou realitu pak posuzuje tak, že vlastní vnímání (svědectví) nahrazuje oboustranným (nikoliv jednostranně tendenčním) uvažováním o cizích vjemech, to je o tom, co o věci vypovídají svědkové sporných stran (žaloby a obhajoby). Proto Spravedlnost drží ve výši očí váhy (uvažování o cizích vjemech vlastním rozumem). Zvažujeme-li to, v čem se svědectví sporných stran shodují (velká míra = malá míra, Dlouhý = Široký), jsou váhy v rovnováze. Zvažujeme-li, v čem se neshodují (největší a větší ≠ menší a nejmenší) jsou váhy v nerovnováze. Jen to, v čem se svědkové sporných stran shodují, lze uzнат za objektivně pozorované. Neshody se týkají zpravidla subjektivních dojmů (nespravedlivých úsudků) a závěrů. K oddělení shodného od neshodného slouží Spravedlnosti meč, držžený pod úrovní vah, tj. sloužící jen pro potřeby uvažování (nikoliv jako nástroj moci výkonné, která spravedlivému soudu nenáleží).

Pro případ poznávání sebe sama, kdy je předmětem soudu samotné usuzující vědomí, jež je samo o sobě nevnímá, je postava Spravedlnosti od hlavy k patě zahalená (skrytá). Odhalené má pouze ruce, v nichž drží váhy a meč, oddělující nyní vědomí od předmětu vědomí. Zkrátka, při posuzování subjektu uvažuje Spravedlnost rukama:

„Duch myslí rukama“ (R. Steiner)

Holé ruce Spravedlnosti naznačují váhy vychýlené z rovnováhy. V případě soudu o sobě samém totiž zvažujeme neshodná svědectví (vjemy) o projevech svého vlastního vědomí.

Svědectví o objektivních (vnějších) projevech klade Dlouhý do pravé ruky, jež natažena třímá od pravého úhlu odkloněný dlouhý meč (nepravé svědectví o vědomí):

„Vydávám-li svědectví sám o sobě, mé svědectví není pravé.“ (Jan: 5, 31)

Svědectví o subjektivních (vnitřních) projevech klade Široký do levé ruky, jež pravouhle v lokti ohnutá drží do široka pravouhle uspořádané váhy (pravé svědectví o vědomí):

„Ač vydávám svědectví sám o sobě, mé svědectví je pravé.“ (Jan: 8, 14)

Řekli jsme si již (viz aporie proti jednotce), že nulová spára kružnice absolutního počátku (0), stejně jako Mojžíšův duch Boží nad vodami (☉), je vlastně ženským principem formy (duch = hebr. Ruach). Proto je Spravedlnost personifikována ženou. Její zahalené nohy sice naznačují, že stojí pevně na Zemi, to však platí jen v případě posuzování objektivní reality (zakládání úsudku na svědectvích o objektivním světě relativních projevů). Pro případ poznávání sebe sama (subjektivní reality) jsou nohy zahaleny, neboť vědomí samo o sobě není založeno na ničem jiném, než jen na sobě samém...

NESPRAVEDLNOST

(předpojatý soud)

Volnomyšlenkářům (intelektuálům), hýřícím spíše vtípem (vychytralostí) než inteligencí, se ovšem Spravedlnost se zavázanými očima jeví jako „slepá Spravedlnost“, které je prý třeba „otevřít oči“ (osvicenstvím). Odtud „Spravedlnost“ namalovaná německým malířem Lucasem Cranachem (1472-1553), současníkem Lutherovy reformace.

Nuže, co naznačuje nahá přirozenost této reformní „Spravedlnosti“?

Dle intelektuálů má být Spravedlnost transparentní jako odhalená pravda, takže deklarují její nahotou, jakoby všechnu pravdu, včetně poznání sebe sama, již odhalili. Je to pravda?

Nahlédneme tedy, jaká je v pravdě nahá Spravedlnost volnomyšlenkářů, kterou (kvůli pořádku) budeme pojímat rovnou jako personifikaci nespravedlnosti:

Nahota reformní nespravedlnosti naznačuje, že předmětem jejího soudu je pouze to, co je zjevné (svět relativních projevů), nikoliv to, co je za zjevným skryté (nevnímání vědomí samo o sobě). Bez roušky na očích naznačuje reformní nespravedlnost návrat k přirozené nespravedlivému soudu, při němž je soudce současně svědkem jedné ze sporných stran (žaloby či obhajoby) a k té straně také přiklání svůj tendenční úsudek. Také Cranachova nahá nespravedlnost přiklání hlavu k protěžované (povýšené) straně vah, zatímco druhé straně přitěžuje (ponižuje). Přes všechno deklarování „transparentní Spravedlnosti“ není na Cranachových miskách vah patrné nic závažného (závaží), co by jejich vychýlení objektivně transparentně opodstatňovalo. Tzn., že se tu jedná jen o subjektivně nepoctivé jednostranné tendenční uvažování, determinované přirozeností lidského úsudku, jak to naznačuje poloha samotných vah, pokleslá na úroveň nahého přirození.

Že je ponižené straně přitěžováno mečem nahlédneme, protáhneme-li ramena vah přes přirození nespravedlnosti ke křížové záštitě meče, jehož vychýlení váhy vlastně sledují. Meč, držení na ponižené straně vah, je jednoznačně atributem moci výkonné, jejíž svévole nechce být ničím omezována (jilec meče je bez konce) a proto je také nadřazena moci soudní, která tu hraje roli čistě formální a tedy teatrální. Obojí je determinováno přirozenou chtivostí, naznačenou klenoty na nahé hrudi, ramenou a krku nespravedlnosti, která nestojí nohama pevně na zemi. Její nohy mají pouze funkci stehen, v míře levé misky vah ponižené mečem, v míře požadavků kladených moci výkonnou na produktivitu ponižených. Proto také je pozadí reformní nespravedlnosti „transparentně“ nejasné (temné).

Zkrátka, Lucas Cranach pod názvem „Spravedlnost“ namaloval faktickou nespravedlnost, danou zvlášť mocných (mečem), skrývajících se v temném pozadí za strojeně vlídnou tvář, drtící ponižené s výrazem různolící nevinnosti, jako když sype ptáčkům...

Problém je, že co není pravdivé, nemůže být ani dokonalé. Zvláště mocných (povyšených) totiž nemá za následek jen zotročení bezmocných (ponižených), ale také konkurenční boj mezi mocnými, vedený s chorobnou ctižádostivostí. Místo toho, aby si v rámci své lokální nespravedlnosti v klidu užívali ukradených plodů cizí práce, v neustálých konfliktech se navzájem poškozují, usilujíc o regionální, kontinentální až světovou hegemonii. Odtud dosud probíhající boj mezi stoupenci mnohosti (např. národních států) a jednoty (globálního státu):

Plutarchos (Životopisy slavných Řeků a Římanů): „...ve vhodné chvíli zavedl Kineás s Pyrrhem tuto řeč: „... až nám bude vše poddáno, co budeme dělat?“

Pyrrhos se usmál a pravil: „Pak si pořádně odpočinem... denně bude džbán po ruce a pobavíme se v družné zábavě.“

Kineás doslal Pyrrha tam, kam chtěl, a pokračoval: „Co nám tedy brání, abychom sedli ke džbánu a společně si pohověli již nyní? Vše potřebné máme k dispozici bez dalšího namáhání. Proč ještě vynakládat úsilí, prolévat krev a podstupovat nebezpečí? Proč ještě druhým působit utrpení a sami mnohé zakoušet?“

Takovými slovy Kineás Pyrrha ovšem jenom podráždil, aniž se mu podařilo odvést ho od jeho záměru. Pyrrhos věděl, jakou pohodu opouští, nemohl se však zřící nadějí na dosažení toho, po čem toužil.“

JUSTICE

(předstíraný soud)

Konkurenční boj mocných ovšem dává „špatný příklad“ a příležitost bezmocným, aby též uvažovali o svých zájmech a domáhali se jich násilím. Hašteřiví mocní si tak sami proti sobě vychovávají nepřítel, kterého nemohou zničit, neboť z něho tyjí. Tomu lze předejít jen kompromisním mírem mezi mocnými, v duchu původně odmítnutého mírového poselství k evropským dvorům, husitského krále Jiřího z Poděbrad:

„Mír si přejí dravci, aby mohli svou oběť v klidu pozřít!“
(J. W. Goethe: „Götz z Berlichingen“)

Kdyby kompromisní mír mezi mocnými „garantovala“ osoba nejmocnějšího z nich, byla by její osobní zvůle fakticky vítězem konkurenčního boje mezi mocnými a evokovala by tak opět jen nový konkurenční boj. Tomu má zamezit zákonická idea neosobní moci sociálních zákonů (předpisů, norem atp.), platných pro všechny stejnou mírou. Před těmito zákony si mají být všichni rovni, podobně jako před Bohem. Nepřehledné množství a formulace těchto zákonů však činí zákonnost, bez nákladných „odborníků“, prakticky nevymahatelnou, což vyhovuje movité elitě parazitů, zatímco jejich bezmocní nosiči si to nemohou dovolit.

Zákony, jež mají postihnout všechny možné sociální kolize (což prakticky není možné) nahrazují spravedlnost i reformní nespravedlnost tzv. „zákonností“. Odtud personifikace „Justice“, jak ji můžeme vidět například na průčelí budovy okresního soudu v Olomouci:

Celá postava Justice je zahalená, ne však pro případ poznávání sebe sama, ale kvůli zákonům, jejichž obsah zůstává ponížene většinou skrytý. Od kotníků má, bůh ví proč odhalené nohy, na nichž ovšem vůbec nezáleží, protože sedí, jakoby naznačovala, že ten kdo poruší zákon, bude jako ona zákonitě „sedět“.

Ruce zahalené do širokých rukávců naznačují, že zákony (kniha v levici) i pověření k moci výkonné (meč v pravici) jsou vytřepané z rukávu. Jako u reformní nespravedlnosti i tu je těžký meč nadevše povýšen, v daném případě nad knihou zákona (moc výkonná je nadřazena moci soudní). Zatímco nespravedlnost hrozila mečem každému, kdo by se jí protivil, míří meč Justice jílcem dolů, pouze na ponížené, ušlápnuté její dopředu vystrčenou pravou nohou.

Kniha zákona je zavřená (nesrozumitelná), přestože „*neznalost zákona neomlouvá*“. Od toho jsou tu přece odborníci.

Z atributů Spravedlnosti nemá Justice vůbec nic. Z atributů reformní nespravedlnosti má meč moci výkonné, nemá však falešné váhy (nepředstírá uvažování). Vlastní soud (úsudek) na základě vlastního uvažování její zákony striktně zakazují. Nejpřísněji trestá případy, kdy se ponížení odváží vzít právo do vlastních rukou:

„*Vy ani já nemáme právo soudit. Od toho je tu instituce zákonného soudu!*“
(oblíbená frazeologie zákoníků a „zástupců lidu“)

Mohlo by se zdát, že prostovlasá Justice nemá roušku na očích proto, aby mohla přihlížet k obsahu knihy zákona. Olomoucká Justice však ke knize zákona vůbec nepřihlíží, ale hledí tak říkající „do blba“, popřípadě s nepřítomným pohledem naslouchá hlasům v pozadí na výsostech pod baldachýnem, z něhož vystrkuje pouze své atributy a pravou nohu, kterou si došlápla na ponížené...

SVĚTLONOŠ a JUSTICE

(iluze svobody)

Odňali jsme Spravedlnosti roušku z očí (nepředpojatost) a proměnila se v přirozenou nespravedlnost (kulturní totalitu). Odňali jsme jí také váhy (rozum) a proměnila se v umělou justiční nespravedlnost (politickou totalitu). Co se stane, odejmeme-li jí také meč (rozišování oddělováním opaků, zpravidla uzavřených do bludného kruhu)?

Bez roušky, váhy i meče je soud (úsudek) oproštěn od všech atributů spravedlnosti a promění se v naprostou nevázanost, jež se tváří jako možnost svobody pro každého (liberální totalita), vpravdě však ctí jen zákon džungle, vražednou zvlí silnějších (mocných):

*„Nikdo není tak beznadějně ztročený,
jako ti, kteří falešně věří, že jsou svobodní.“*

(Johan Wolfgang von Goethe)

Bez roušky nepředpojatosti, zdravého rozumu vah a rozlišování meče, není nijaká možnost spravedlivého soudu, nijaká možnost pravdivého poznání pravdy a tedy také nijaká možnost poznání sebe sama. Tím mizí také možnost konečného poznání a s ní i možnost dosažení skutečné svobody (vnitřní i vnější), jejíž pravou personifikací, byť nepřímou, je stará dobrá Spravedlnost:

„Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí!“ (Jan: 8, 30-32)

Nepravá personifikace svobody, zcela oproštěná od veškerých atributů Spravedlnosti (roušky, vah i meče), je dutý měděný moloch, napůl Justice napůl Světloňoš, zvaný „socha Svobody“.

Justici je pro ty dole, Světloňošem pro vyvolené nahoře.

To, co má moloch svobody oproti Spravedlnosti, nespravedlnosti a Justici jaksi navíc, je čelenka se sedmi paprskovitými bodci na hlavě. Těchto sedm bodců ovšem nepředstavuje světlo (osvícenou hlavu) neboť světlo je tu ohněm pochodně, vneseným vysoko nad hlavu. Sedm bodců připomíná vyhaslé světlo starých pohanských bohů, jako je vyhaslá také kniha zákona, špatně napodobující světlo Pentateuchu (pět knih Mojžíšova zákona). V okultismu je číslo 7 přičítáno Luciferovi (ďáblovi), 5 Ahrimanovi (satanovi). Celkem jde o číslo 12 (7+5), naznačující 12 kmenů Izraele či 12 souhvězdí Zvěrokruhu, jak to prezentuje také bojová korouhev EU (Evropské unie).

Tato nepravá a povrchní (dutá) personifikace svobody byla prý (podle příslušné legendy) darována americkému lidu lidem revoluční Francie...

POSLEDNÍ SOUD

Řekli jsme si již, že pokud poznávání objektivního světa relativních projevů slouží k poznávání vlastního subjektu (sebe sama), potud není samoučelné a bez konce. Naopak, po řadě spravedlivých soudů o objektivních a subjektivních projevech vědomí, dospívá k poslednímu spravedlivému soudu o sobě samém. Tzn., že pravým svědectvím o sobě samém, jak jsme si rovněž ukázali, jsou vnitřní projevy vědomí (myšlení, cítění, chtění).

Právě o to usilovali myslitelé středověku a novověku, kteří hledali takový subjektivní projev vědomí, který jednoznačně dokazuje existenci vlastního vědomí. Objektivní projevy totiž nejsou vždy jen projevem našeho vlastního vědomí, ale existují i bez nás, ať chceme či nechceme, ať bdíme nebo spíme. Proto ze subjektivních projevů (myšlení, cítění, chtění) vylučovali takové, které nejen nejsou výhradním projevem našeho vlastního vědomí, ale nejsou ani nějak kontaminovány (vyvolány, podníceny či jinak dotčeny) nijakým objektivním projevem, jako např. úzkost, nervozita aj. Odtud následující teze:

R. Descartes

„*Myslím, tedy jsem!*“
(René Descartes 1596-1650)

„*Cítím, tedy jsem!*“
(Jean Jacques Rousseau 1712-1778)

J. J. Rousseau

Kupodivu dosud žádný myslitel neřekl:

„*Chci, tedy jsem!*“

Naše chtění či nechtění je totiž zpravidla zcela evidentní reakcí na vjemy objektivní reality (např. chceme či nechceme, aby přišlo). Je tedy sporné, zda je naše chtění výlučným projevem našeho vědomí. Protože totéž lze říci i o našem myšlení a cítění, není ani Descartův a Rousseauův domnělý důkaz přesvědčivý. Je tu ovšem ještě zcela originální důkaz od církevního otce svatého Augustina:

„*Mýlím se, tedy jsem!*“
(Arelius Augustinus 354-430)

sv. Augustin

Objektivní projevy nás nutí k tomu, abychom se nemýlili, neboť v případě omylu budeme v objektivní realitě tak dlouho tvrdě narážet, dokud svůj omyl nanapravíme. Vliv objektivního projevu na omyl lze tedy s jistotou zcela vyloučit. Tzn., že sv. Augustin má pravdu!

Omyl je výlučně projevem našeho vlastního vědomí, takže s Augustinem můžeme říci:

Ten kdo se mýlí, jsem já sám! Skutečnost, že tento Augustinův jednoznačný důkaz není dodnes uznáván a nestal se hybatelem vývoje lidstva, lze připsat na vrub všeobecně převládajícímu nespravedlivému soudu...

Spravedlivý soud tedy oddělil vědomí od předmětu vědomí, aby mohl oddělit také vlastní vědomí od cizího:

- cizí vědomí (náš Bůh), o němž můžeme s jistotou říci: „JE!“

„*Jste bohové! Všichni jste synové Nejvyššího.*“ (Žalm 82)

- vlastní vědomí (můj Bůh), o němž můžeme s jistotou říci: „JSEM!“

„*Jsem, který jsem!*“ (2. Mojžíš: 3, 14)

Nyní může i poslední soud oddělit mečem Spravedlnosti svou kapku vědomí od obecného moře vědomí, aby se konkrétní individualita (JSEM) osvobodila od obecného Boha (JE). To mj. naznačuje také tzv. pohádka „Šternberk“, na jejímž konci moudrý kůň (božské konání) žádá rytíře Šternberka (lidské vědomí), aby mu uťal hlavu. Ze spáry mezi oddělenou hlavou a bezhlavým tělem koně pak vyletí bílá holubice (Duch Boží).

Zkrátka, cesta poznání končí posledním soudem, jehož verdikt zní: „JSEM!“ Nyní se může člověk (individuální vědomí) vrátit k Bohu (obecnému vědomí), aniž se v něm rozpustí jako v nirváně...

V ČEM JE VĚDOMÍ

Přijmeme-li Augustinův důkaz vlastní existence „jsem!“, můžeme se ptát: Kde jsem? Jsem přítomen ve světě relativních projevů (objektivních a subjektivních), jimiž nejsem? Kde a jak jsem přítomen?

■ v Uranově temnotě bezesného nevědomí, kde není žádné tam ani tady?

☉ v Kronově šerosvitu snivého jasnozření? Tam, kde je Nebe či tam, kde je Země?

◎ v Diově bdělé světlosti? Tam, ve vnějším nebo tam, ve vnitřním prostoru?

⌚ v Chronově současnosti? Tam v minulosti nebo tam v budoucnosti?

Sami si také můžeme odpovědět: Přítomen jsem vždy „tady“ mezi „tam a tam“. Přítomen nejsem „tam ani tam“ mimo sebe. Tam jsem mohl být v minulosti nebo budu v budoucnosti, tehdy však bylo (bude) ono „tam“ pro mě „tady“ (přítomnost). Tzn., že přítomen jsem vždy v absolutně anulované spáře počátku (0) mezi vnitřním a vnějším (AB, či CD), která je v čase (současnosti) spárou prchavého okamžiku mezi minulostí a budoucností (→0→).

Tady odtud (0) se projevují relativně na dvě strany: tam←0→tam (srovnej africký buben „tamtam“), tady (0) vnímám smyslové obrazy svých (i cizích) relativních projevů: →tady←.

Pokud se však neprojevuji ($\leftarrow 0 \rightarrow$) ani nevnímám ($\rightarrow 0 \leftarrow$), potud jako bych nebyl tady, ani tam či tam, potud jako bych se sám sobě ztratil nevím kam (■)...

Ač je má přítomnost tady ve spáře počátku mými relativními vjemy vždy absolutně anulovaná ($\rightarrow 0 \leftarrow$), přesto mohu vědět, kde a jak konkrétně jsem (mezi tam a tam). Paradoxně to nevím jen ve stavu bezesného spánku (■), v němž má přítomnost ničím anulována není. Jak je to možné? Víím jen, že se v takovém stavu opakovaně ztrácím a opět se z něj vracím, jako bych se našel. Rozplývám se v něm, nebo jsem v něm pouze ukryt před zraky okolního světa? Spím v něm jako Šípková Růženka v hradní věži (vjez = víš), za neprostupnou hradbou chaotické spleti trní, poseté růžemi, jako je mezihvězdná temnota poseta hvězdami (■). Okolní svět je za hradbou růžového trní (Nut), uprostřed vnitřního světa je trnitá růže (Keb), o kterou se Růženku píchla, jakmile ji vzala do rukou. Ač se v zakletí bezesného spánku (■) Šípková Růženka nijak neprojevuje (zevně ani vnitřně), ač nic nevnímá, ač nic neví o světě ani o sobě, přesto je!

Experiment: Zavřeme oči a někdo nám položí do dlaně např. trn z růže. To ovšem vnímáme jen při jeho kladení, protože nás při tom lehce píchne. Pokud se však nebude dál nic dít, nebudeme si za chvíli jisti, zda trn v dlani vůbec ještě máme. Bez změny stavu (trnu či dlaně) se trn v dlani sám o sobě nijak neprojevuje a proto nevnímáme. Přesto v dlani je!

Výklad experimentu: Trn v dlani i dlaň vnímáme jen díky změně:

beze změny stavu (bez relativního projevu) není nijaké vnímání

Zatímco snění a bdění jsou stavy změny, stav bezesného spánku je stavem beze změny:

*„A sedmého dne Bůh dokonal své dílo...
a odpočinul v den sedmý ode všeho svého konání...
A požehnal Bůh sedmému dni a posvětil jej...“
(1. Mojžiš: 2, 2-3)*

V podobenství o Šípkové Růžence je stav beze změny naznačen uvnitř trnité hradby (srovnej chrámovou oponu svatostánku, závoj Issidy aj.) jako tam i tam (vně i uvnitř věže) zastavený pohyb. Vše strnulo v té pozici, v níž bylo zastíženo v okamžiku, kdy se Růženka píchla trnem do prstu. O vědomí samém o sobě lze tedy říci:

*„Jsoucí, bez pohnutí je!“
(Parmenidés z Eleje: O přírodě)*

Jedna věc je ovšem pravda a jiná věc je akademické b-učení o pravdě. Učený dav na základě tohoto výroku Parmenida obvinil, že popírá veškerou změnu, veškerý pohyb, veškerý život. K takovým nejapnostem dospívá právě jen ten, kdo popírá vědomí samo o sobě, jeho matením s předmětem vědomí (vjemem), kdo navíc vjem se smyslovým obrazem projevu vědomí, který popíranému vědomí upírá. Tím paradoxně předpokládá jakýsi „relativní projev sám o sobě“, jakési „relativní absolutno“, či „absolutní relativno“.

Z domnělého Parmenidova popírání pohybu pak učený dav obviňuje také Zénóna z Eleje, jenž se prý svými zapeklitými aporiemi snaží svého učitele Parmenida podpořit dokazováním pravdivosti jeho nesmyslné teze:

Michail Cabowitz (Zénónovy aporie a jejich komentář): „Podle Parmenida neexistuje pohyb, změna, dění. Smysly, které nás o pohybu a dění kolem nás přesvědčují, prý klamou. Pojmy jako „vznik“ a „zánik“ se prý k ničemu nevztahují. Poukazují prý mimo realitu a vytvářejí fiktivní ontologii... Myšlenky svého učitele se snažil obhájit Zénón z Eleje, který předložil několik důkazů o nemožnosti pohybu, které jsou nazývány aporie.“

Jeden musí žasnout, kolik úsilí jsou lidé ochotni vynakládat na učení, díky němuž jsou hloupější než bez něj...

Nuže, ukázali jsme si rozdíl mezi vědomím samým o sobě (absolutnem), v pasivním stavu beze změny (neprojevuícím se a nevnímajícím) a vědomím aktivně činným ve svém relativním projevu a reaktivně trpným při svém vnímání. Ukázali jsme si rozdíl mezi vědomím a předmětem vědomí (vjemem):

předmět vědomí = vjem smyslového obrazu relativního projevu vědomí

Ukázali jsme si také, že relativní projevy vědomí (vnější a vnitřní) jsou v podstatě dvojí:

☐ negativní = temné (nejasné) = archaická forma Nebe (A) + archaický tvar Země (B)
 ☉ pozitivní = světlé (jasné) = silový obsah vnějšího + vnitřního prostoru

Na obou relativních projevech vědomí si můžeme uvědomit následující:

- vědomí se projevuje mimo sebe (tam a tam) na vnější a vnitřní straně spáry počátku (0)
- vědomí JE ve svých projevech vždy přítomné (tady mezi tam a tam) ve spáře počátku (0)
- vědomí je absolutně anulováno (0) vjemy svých (nebo cizích) relativních projevů (AB, CD)
- utiskující vjemy (vnější a vnitřní), jsou dány smyslovými obrazy relativních projevů

Protože je přítomnost vědomí mezi jeho vjemy (předměty vědomí), absolutně anulovaná (0), zdá se být pozorovateli nepřítomné. Proto učený dav podléhá iluzi, že existuje (JE) jen vnímaný předmět vědomí (vjem), zatímco vnímající vědomí neexistuje (NENÍ). Kdo této iluzi neexistence vědomí podléhá ve stavu jeho snění ☐ i bdění ☉, ten přirozeně nepřipustí ani existenci vědomí samého o sobě, ve stavu bezesného spánku ☐.

Nedáme-li se však překřičet hlomozením učeného davu, nebo se z něho spravedlivým soudem vymaníme, můžeme si uvědomit, že vědomí JE vždy a všude přítomné (ve všech poměrech a stavech: ☐, ☉, ☉):

vědomí je věčné a všudypřítomné

Bez vědomí není žádný stav možný. Ani stav změny (negativní AB či pozitivní CD svět relativních projevů), ani stav beze změny (iluze nevědomí). Tímto poznáním naše cesta poznávání sebe sama sice nekončí, můžeme však již odpovědět na zénónovskou otázku:

Kde je vědomí samo o sobě, ve stavu bezesného spánku?

Jak je patrné, již samotná otázka obsahuje odpověď:

Vědomí samo o sobě je ve stavu bezesného spánku, tj. v iluzi nevědomí!

Ještě lze namítnout: Je-li vědomí samo o sobě v něčem (v iluzi nevědomí), pak není absolutně samotné, pak není samo o sobě...

Námítka si neuvědomuje, že zatímco absolutní vědomí (samo o sobě) reálně JE, iluze (nevědomí) reálně NENÍ. Pouze se zdá být temnotou všude tam, kde se nic konkrétně neprojevuje. Ač je tedy vědomí absolutně samo (samo o sobě), přece je v něčem, byť jen zdánlivě, přece je v iluzi temnoty nevědomí, tj. v iluzi archaické temnoty, jevící se kontrastně ke světlu hvězd jako mezihvězdná temnota...

ŘEŠENÍ APORIE proti VĚDOMÍ

Je-li vědomí samo o sobě, musí být v něčem, neboť vše je v něčem.

Vědomí samo o sobě JE

v archaické (mezihvězdné) temnotě iluze nevědomí.

A protože to, co předchází (vědomí),
není tím, co následuje (iluze nevědomí),
vědomí samo o sobě existuje!

-zmp-

Také zénónovská otázka „v čem je vědomí samo o sobě?“ má stále ještě kam popolézt a proto také popolezla. Musíme se tedy ptát:

V čem je iluze archaické, mezihvězdné, temnoty nevědomí (■)?

APORIE proti TEMNOTĚ

(proti archaické mezihvězdné temnotě nevědomí)

*Je-li temnota,
musí být v něčem, neboť vše je v něčem, tj. v temnotě.
Tzn., že temnota je možná jen v temnotě, která je možná jen v temnotě,
atd. donekonečna.
A protože to, co předchází, není to, co následuje,
temnota není možná!*

~

V ČEM JE TEMNOTA ILUZE NEVĚDOMÍ

*„O této cestě ti pravím, že nelze ji nijak poznat.
Neb u toho, co NENÍ, nepoznal bys ani, že to možné není,
ani vysvětlit bys to nesved, neb myslet a být je tímžž!“
(Parmenidés z Eleje: O přírodě)*

Slova posledního citovaného Parmenidova verše: „*neb myslet a být je tímžž!*“ nám připomínají nepřesvědčivý důkaz René Descarta: „*Myslím, tedy jsem!*“ Možná jde o nepřesný překlad. Tento verš by určitě zněl přesvědčivěji např. v podobě:

„ani vysvětlit bys to, co NENÍ nesved, neb vysvětlené JE!“

Řekli jsme si již, že temnotu nelze vysvětlit (poznat), neboť se světlem nedá proniknout a na silové akce parsků světla reaguje ustupováním nebo vývojem temných protisil reakce.

Praví-li Parmenidés: „*nepoznal bys ani, že to možné není!*“, musíme namítnout, že nemožnost reálnosti mezihvězdné temnoty lze poznat podle toho, že nemá možnost (A) a není tedy možná (B).

Navzdory Parmenidovu varování („*O této cestě ti pravím, že nelze ji nijak poznat!*“) se mezihvězdná temnota stala hlavním předmětem „badatelského“ (spíše však spekulativního) zájmu současné teoretické vědy (astronomie, astrofyziky atp.). Ta do ní civí nákladnými berličkami pro tělesné smysly (teleskopy atp.), aby počátek a konec hledala tam, kde není a odváděla pozornost od hledání tam kde je.

Nuže, ujasněme si ještě jednou rozdíl mezi iluzí a realitou:

realita je NĚCO, VŠE nebo NIC, co JE (absolutně či relativně)

Iluze je NĚCO, VŠE nebo NIC, co NENÍ (absolutně či relativně)

A jako je relativní otázka nevhodná pro to, co JE absolutně, tak není vhodná ani pro to, co vůbec NENÍ. Tzn., že namísto otázky: „V čem je temnota iluze nevědomí?“ bychom se správně měli ptát:

V čem se iluze temnoty zdá být, ale NENÍ?

Ve skutečnosti NENÍ v absolutnu, NENÍ v relativnu, NENÍ naprosto nikde, a tedy NENÍ v ničem, ač se zdá být sama v sobě či všude, kde není světlo, např. všude v okolí světlosti hvězd, či všude v hlavách učeného davu.

V duchu Zénónovy aporie proti prostoru můžeme nyní odpovědět i na otázku, v čem je mezihvězdná (archaická) temnota nevědomí...

≈

ŘEŠENÍ APORIE proti TEMNOTĚ

(proti archaické, mezihvězdné temnotě nevědomí)

Je-li temnota, musí být v něčem, neboť vše je v něčem, tj. v temnotě. Tzn., že temnota je možná jen v temnotě, která je možná jen v temnotě, atd. donekonečna.

A protože to, co předchází, není to, co následuje,
temnota NENÍ možná reálně, ale jen zdánlivě!

-zmp-

Po zodpovězení otázky „V čem je iluze temnoty nevědomí (■)?“ nemá zénónovská otázka již kam popolezt. Nemá kam popolezt ani v realitě (z níž popolezla do iluze), ani v iluzi (do níž popolezla z reality). Jen tomu, kdo si libuje v nesmyslném kladení otázek do nekonečna (srovnej dětské „proč?“), aniž se umí zastavit u konečné odpovědi (posledního soudu), může otázka popolezat stále dokola v bludném kruhu samoúčelného ptaní, takže ji konečná odpověď nikdy nedožene...

Ω